

Єлизавети Еппінгер

Містик Нідербронну

1814 – 1867

Мати Марія Альфонса Еппінгер після заснування Конгрегації 1849 р.

1814

09. 09. - Народження Єлизавети.

1817

Єлизавета відчуває потребу піклуватися про бідних і молитися про навернення грішників.

1849

28. 08. заснування Конгрегації Дочок Божественного Відкупителя.

1854

посилає сестер у Вюрцбург.

1857

Утворення спільноти у Відні.

1863

Утворення спільноти в Шопроні.

1866

11. 04. Папський Декрет - Конгрегація визнана Церквою

1866

З болем переживає відокремлення спільноти у Відні і Вюрцбурзі.

1867

Відокремлення спільноти у Шопроні.

1867

31. 07. Мати Альфонса Марія закінчила земне паломництво

1951

Початок дієцезіяльного процесу беатифікації Матері Альфонси Марії.

2006

Відновлення процесу беатифікації.

2011

19. 12. Декрет офіційно визнав героїчність чеснот дав їй титул «Преподобної Слугині Божої».

Карта Ельзасу

Містик Нідербронну

" Як учні Христа,
так і ми повинні проголошувати і жити
повністю таємницею Божого Милосердя,
яка оновлює світ! "

Папа Римський Іоанн Павло II.,
у генеральній аудієнції 21 8 2002

Містик НІДЕРБРОННУ 1814-1867

*Гарний молодий чоловік, сяючий,
весь одягнений у біле і з головою, увінчаною терням,
– така була зустріч Ісуса з його дорогою Єлизаветою.
Поруч з ним стояла Марія в яскраво білому вбранні
і заступалася за світ.*

Хто була ця молода Єлизавета, яка зносила страждання, будучи прикутою до ліжка, і отримувала благодать таких видінь в середині XIX століття? Її постійно відвідували люди, які хотіли побачити і попросити в неї поради, незважаючи на те, що це дуже крихка і неосвічена "бідна дівчинка", яка ніколи не виходила за межі свого рідного села в Ельзасі. Деякі називають її « пророчиця з Нідерbronну».

Чи знаєте ви Ельзас? Це дуже привабливий регіон у східній Франції, на межі з Німеччиною. Ця межа була завжди в русі і багато разів її змінювали. У північному Ельзасі, в місцевості Outre - Форі (з часів Реформації), знаходиться село НІДЕРБРОННле-Бен, в оточенні лісу. Його слава походить ще з римських часів, він відомий як курорт з цілющою водою, і тут, в Нідерbronні, 9 вересня 1814р. народилася Єлизавета Еппінгер. Містечко розташоване в передгір'ях Vogesiv, на перехресті між Ельзаською рівниною і Лотарингією. Весь регіон переважно сільськогосподарський. Полями і лісами управляли власники колгоспів.

За часів Єлизавети сільське життя було тяжке та повне страждань. Спустошливі епідемії, такі як дизентерія, віспа і тиф, були звичайним явищем. Взаємодопомога між жителями села була надзвичайно життєво важлива, і родини трималися разом. Сталося так, що одна церква служила місцем поклоніння для протестантів і католиків. Саме в цій церкві була на наступний день після народження охрещена Єлизавета. Хрестив її священник Еберлен, який під час Французької революції належав до опозиційного руху проти тодішньої антирелігійної політики. Дійсно, в Ельзасі католицизм був тоді у меншості.

Батьківщина Єлизавети належить до території Ханау-Ліхтенберг, з 1570 року тут переважно живуть протестанти. Під час воєн у XVI столітті населення було майже повністю знищено, а потім в Конте почали вселятися іммігранти, серед яких були католицькі родини. Одна з них - родина Еппінгер.

'In der französischen Revolution sollte durch die Zivilkonstitution des Klerus (1790) auch die katholische Kirche in die neue politische Ordnung integriert werden. Alle Priester hatten einen Eid auf die Verfassung der Republik abzulegen; wer dies verweigerte, musste Frankreich verlassen oder mit harten Strafen rechnen (Gefängnis, Deportation und sogar Hinrichtung).

1 – ПРОСТЕ І РАДІСНЕ ДИТИНСТВО В СЕЛІ *1814-1830*

Родина Еппінгер була однією з найстаріших католицьких родин в Нідербронні. Батьки Єлизавети, Жан-Жорж Еппінгер і Барбара Вогт, займалися сільським господарством (працювали в полі). Вони пишалися тим, що вважалися глибоко переконаними християнами. У сім'ї було одинадцятьох дітей, Єлизавета з них - найстарша. Головою родини був батько, який керував нею розумно. Мати Єлизавети займалася домашніми справами, але разом з тим вона працювала також в полі та господарювала біля худоби. Цілком нормально, що Єлизавета дуже скоро стала заміняти її – доглядала малих братів і сестер, допомагаючи по господарству, і, звичайно, на полі. Роботи не боялася, завжди працювала охоче і енергійно, з запалом. У молитві радісно і просто зверталася до Діви Марії, перебираючи зернятка Розарію.

Одного разу, йдучи з мамою в поле, біля дороги побачила хрест, який нагадував перехожим про страсті Господні. Єлизавета запитала:

«Чому Ісуса розіп'яли?»

«Заради наших гріхів, донечко,»

-відповіла їй мати сумно.

«А що таке гріх?»

- наполягала Єлизавета.

«Гріх є образою Бога ...»,

- сказала мати.

У самому серці Єлизавета
рішуче постановила собі:

«Я не хочу більше Його ображати!»

" Він немочі наші узяв
і наші болі поніс"
(Іс 53,4).

Це пізнання глибоко подіяло на Єлизавету ще в дитинстві. Пізніше про це вона говорить: «З цього моменту в мені день у день зростала спрага до пізнань, що треба робити, щоб ми любили Бога і щоб Його не ображали ... Це сильно струсило мною, і привело мене до слухняності.» У молодому віці змушена приборкати свій характер, щоб формуватися сильною особистістю. Єлизавета була повна ентузіазму та свою енергію направила на місіонерське завзяття - запросила подруг, щоб разом відшкодували Христу страждання тим, що будуть виконувати Його волю: «Я їм говорила про страсті Ісуса так, як найкраще це знала.»

У шестирічному віці Єлизавета була жвавою, незалежною і спонтанною дитиною, яка мала тенденцію до самотності – любила перебувати з Богом, і Він їй до себе наближав. Особливо шанувала та любила священиків: «З дитинства Господь поклав мені на серце велику повагу до священиків ... Священики є розпорядники благодаті Божої. Вони є Господу брати і любленці Божі.»

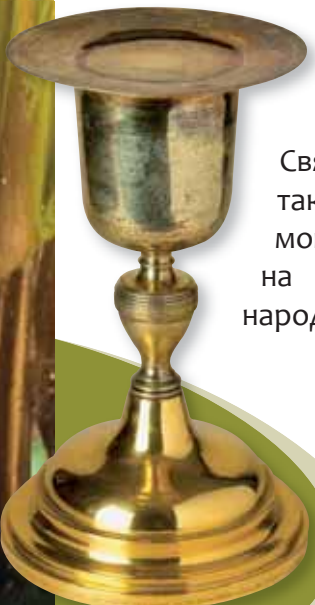
Коли Єлизаветі виповнилося дев'ять років, вона почала відвідувати школу. Для батьків це була велика жертва, вони втратили цінну помічницю, але всім серцем піклувалися про те, щоб їхня дочка отримала освіту. Особливо вони дбали про те, щоб вона якнайкраще підготувалася до Першого Святого Причастя. Єлизаветі давалося це нелегко, бо у неї була погана пам'ять і говорила вона ельзаським діалектом, а не французьким. Незважаючи на свої зусилля, навчилася писати, але з помилками і читала з великими труднощами. Однак навіть і тоді батьки її шанували, оточували любов'ю і старанням.

Нарешті прийшов незабутній день Першого Святого Причастя. Єлизаветі було чотирнадцять років, це перша неділя після Великодня, 1828 р. Пізніше вона згадувала наступне: «Я була переповнена такою радістю, що майже не могла говорити. Постійне задоволення захочувало мене любити і дякувати.»

З тих пір Євхаристія стала для неї життєдайною силою. «Після мого Першого Святого Причастя сповідник дозволив мені, щоб я могла приступати до Святого Причастя кожен другий тиждень. Мені здавалося, що це занадто довго, так що через тиждень я пішла до нього і запитала, чи можу я піти вже до Святого Причастя. Сповідник запитав, чому я так часто хочу приступати до Євхаристії. Я пояснила йому, що прагну дозрівати в житті з Богом і тому потребую Святого Причастя. Саме тоді дав мені кілька питань: як молюся, чи слухаюся батьків і те, що роблю під час Святої Меси. Я сказала йому, що в усьому, що роблю, намагаюся сподобатися якомога більше Господу Богу. Сповідник сказав мені: «Єлизаветко, іди до Святого Причастя і проси Бога, щоб це прагнення Він постійно зміцнював.»

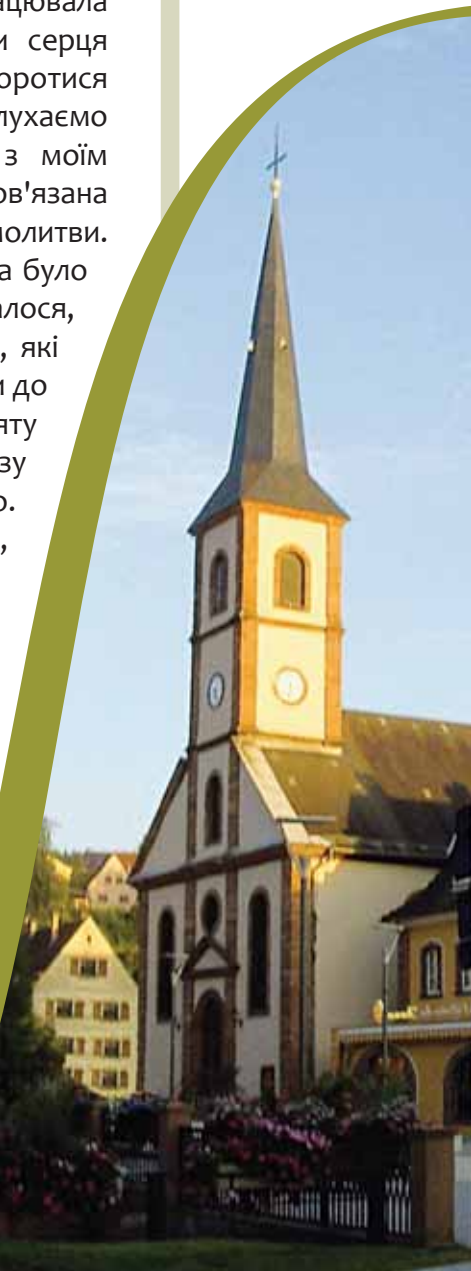

У регіоні, де жила Єлизавета, дорослість вважалася з наступного дня після Першого Святого Причастя. У цей час Єлизавета думала так: «Робота була настільки важкою, що я не могла зосередитися протягом кількох годин на присутність Бога». В Єлизаветі поступово народилася любов до внутрішньої молитви.

По-перше, було необхідно, щоб попрацювала зі своїм сильним характером. З глибини серця і з допомогою Діви Марії хотіла вона боротися зі своїми недоліками. Давайте послухаємо її: «У підлітковому віці я боролася з моїм темпераментом холерика. Я дуже була пов'язана з часом, який я зарезервувала для молитви. Я планувала працювати так, щоб можна було піти на Святу Месу, і, коли мені це не вдавалося, я дуже злилася. Не слухалася батьків, які мені казали щось робити, а я хотіла піти до храму. Раз на тиждень я ходила на Святу Месу, всупереч волі батьків. Одного разу на зворотному шляху мені стало погано. Під час молитви я зрозуміла, що це, безсумнівно, не подобається Господу Богу, і я промовляла до Нього такі слова: «Ісусе, Ти знаєш мої бажання, хочу слухатися батьків. Дай мені те, чого моє серце так прагне - пізнати Тебе та любити Тебе.»

Напевно, Ви помітите велику схожість зі св. Бернадеттою Субіру (1844 р.н.), яка народилася на південному заході Франції тридцять років тому у віруючій та в люблячій родині і була також працелюбною, впертою, хворою, мала проблеми в школі і говорила лише на місцевому діалекті.

Протестантська церква у Нідербронні служила місцем поклоніння для протестантів і католиків. Саме в цій церкві була охрещена Єлизавета.

2 – ВЕЛИКЕ ФІЗИЧНЕ І ВНУТРІШНЕ СТРАЖДАННЯ *1830-1845*

У період між шістнадцятим і двадцятим роком Єлизавета безперестанку переживала невимовний страх. Вона не переживала радості із-за присутності Бога, не відчувала бажання молитися і переживала великі сумніви:

" Чому мій біль є без кінця,
і рана моя невиліковна,
що не хоче зцілитися? "
(Єр 15, 18).

На той глибокий духовний досвід пізніше згадує: « Я відчувала такий сильний страх, що не відважилася подивитися на небо або хрест. Внутрішнє страждання було настільки сильним, що моє тіло ослабло і підірвалося моє здоров'я».

Серце Єлизавети кричало:
" Боже Мій, Боже Мій,
чому мене покинув? "
(Псалом 22, 1, Мт 27,46).

Вона часто згадувала про те, з якою наполегливістю в дитинстві була вірна молитві, щоб зберегти чисте серце і досягти святості та щоб завжди і в усьому виконувати волю Божу. Це було дуже важке випробування, але хвора Єлизавета пододала його завдяки винятковій силі, яка була характерна для неї.

Коли стан Єлизавети покращився, вона стала приділяти велику увагу дому, рідному селу, а також парафії. Навіть більше, ніж раніше намагалася і вчилася перебувати в постійній присутності Бога за допомогою внутрішньої молитви у буденних, звичайних справах, які робила кожен день. «Чи це було у роботі або у розмові з людьми, я не пам'ятаю, щоб пройшло би десять хвилин, щоб я не була внутрішньо не пов'язана з Богом», - думала Єлизавета.

Хрест в кімнаті рідного дому де жила Єлизавета. Пізніше кімната змінена в каплицю.

Деякі люди в селі її висміювали, інших вона привертала до духовності, яка виходила від неї - її енергія і простота життя. Навколо Єлизавети сформувалася група католицьких дівчаток, які хотіли слідувати за нею і за її прикладом – присвятити себе Богові. У Нідербронні був священиком Жан-Давид Райхард. Він - сповідник Єлизавети, який знав її ще з дев'яти років. За його згодою Єлизавета в 1842 р. з великою радістю склала Богу обітницю постійної чистоти:

" Мій коханий він мій, і я його "
(Пісн 2, 16).

Священик в парафії у Нідербонні запитав Єлизавети і її перших супутників, чи вона хотіла би відвідати людей на периферії: відкинутих суспільством хворих, самотніх і родини, які перебувають у складних соціальних умовах. Цілком можливо, що саме тоді, під час таких відвідин, Єлизавета заразилася тифом. Протягом вісімнадцяти місяців, (1841 і 1842 р.) була знову дуже хвора.

Любов до самотності в неї стає все більш інтенсивною, її наповнювала невситима жага по Богу. Постійно молилася та жертвувала Йому свої фізичні страждання (тиф, головний біль, сильний біль у животі, втому і втрати свідомості, депресію). Єлизавета відчувала себе тягарем для своєї родини та переживала те, що не може їм допомогти, і тим більше, що вже народилася десята дитина в сім'ї. Психічне страждання описує так: «На початку у мене були сильні болі, викликані хворобою, але потім вони переросли до внутрішнього страждання. Постійно смерть була перед моїми очима і на мене давили жахливі спокуси, у яких я втрачала надію на спасіння».

Св.Тереза з Авіли

У цьому стані Єлизавета просила св. Терезу з Авіли про заступництво, щоб вимолила її милість любити Бога так, як любила Його вона (Тереза) і переносила страждання так, як вона. Єлизавета прагнула жити: «Я не хочу померати, я благала Господа, щоб продовжив мені життя, щоб я могла Йому ще довго служити. Коли мій стан погіршився, я дуже боялася, що не буду зцілена і не зможу бути сестрою – монашкою».

Пізніше в 1845 році Єлизавета знову захворіла і дуже страждала. Знадобилося довгих чотири роки, але це був також період великих благодатей.

Молода Єлизавета - картина

3 – ПРОРОЧИЦЯ З НІДЕРБРОННУ 1845-1848

Фізичні страждання підсилювалися, але для Єлизавети це не здивувало. Звичайно, вона постійно була прикута до ліжка, нерухома, в болях, але завжди жила з Ісусом, своїм Божественним нареченим.

Коли їй було тридцять років, ця молода жінка вже знала під час молитви незвичайне явище – «екстаз» (від лат. - «ex» означає поза, і «stare» бути, перебувати). Вона відчувала, як ніби щось або хтось вивів її з неї самої і не звертав уваги на те, що відбувається навколо неї і навіть з її тілом. Єлизавета була просто з Ісусом і сприймала це дорогоцінне світло. За її словами – бачила Ісуса як молодого чоловіка, одягненого в білий одяг, його обличчя випромінювало доброту, і на його голові - терновий вінець. Вона була з Ним, і Ісус давав їй поради та відповіді на питання про неї, а також на питання людей, які до неї приходили. Кілька разів була можливість побачити нестерпні гріхи всього світу. Все глибше і глибше вона занурювалася в таємницю Хреста і Божого Милосердя. Спасіння душ стало предметом її постійної молитви:

«Я думаю тільки про те, щоб виконувати волю Божу і страждати з любові. У мене є тільки одне бажання - щоб усі люди прославляли ім'я Бога і щоб Його все краще спізнавали». У скромній кімнаті в Нідербронні Єлизавета мала багато видінь про події, які пов'язані з цілим світом. Їх не можна пояснити, виходячи з навколишнього середовища, в якому жила, ні через її освіченість і, звичайно, не через засоби масової інформації.

Наприклад, вона ясно бачила великі страждання папи Пія IX, який став Наступником св.Петра 16 червня 1846 р. Сповідник Єлизавети сказав їй, щоб молилася за папу. Ісус сказав їй: «Я дам Церкві пастиря по моему сердцю». Єлизавета побачила, як Папа молиться, страждає і наражається на різного роду перешкоди від його найближчих соратників. Вона розуміла, що Пій IX буде працювати на честь Діви Марії. І, дійсно, папа Пій IX в 1858 році проголосив Догмат про Непорочне Зачаття.

Єлизавета побачила навіть в якому стані є Церква і наскільки було необхідним і терміновим освячення священників: « Одна з найбільших благодатей, яку нам Ісус своїм стражданням заслу-

жив, є встановлення Євхаристії, а також сила, завдяки якій на нас виливаються інші таїнства ... Замість цього, ми дякуємо Богові за це велике благо, про священників взагалі не думаємо, і мало їх цінуємо ... мало молимося за них ... і, незважаючи на невдячність, Бог продовжує давати нам благодаті і показує нам своє нескінченне милосердя». Вона також сказала: «Якби я могла сказати священникам, як сильно і виключно їх Бог любить і який благородний є їхній сан! Ах, якби вони були б в змозі зрозуміти, як сильно Бог любить їх»!

Її засоромлювала невірність деяких священників. Все життя молилася за них, і багато з них приходило до неї просити поради.

Але це було не все. Її видіння втручалися і в політику. Важливо відзначити, що XIX століття було дуже насичене - Єлизавета протягом життя пережила п'ять різних політичних режимів.

Епоха Ренесансу - Відродження тривала від 1814 р. до 1830 р., і це було в часи правління королів Людовика XVIII і Карла X. У цей період (1815-1816 рр.) на Віденському конгресі вирішувалось питання про поділ повноважень держав, які подолали Наполеона I. Ельзас і Лотарингія в цей період залишились частиною Франції. Після поразки Франції у 1871 році Ельзас належав провінції Франції, а потім перейшов до Німеччини², і до Франції знову був приєднаний у 1919 році. Пізніше в 1940 р. його знову захопила нацистська Німеччина та 1945 р. він повернувся до Франції знову.

У липні 1830 року Франція пережила революційні дні, коли була введена парламентська монархія Людовика -Філіпа. Ця "липнева монархія" тривала до 1848 року, який був одним з насичених років в історії XIX-го століття. По всій Європі були сильні національні течії і настала глибока криза в соціальній сфері, а також сталися значні зміни в політичних режимах та з'явилися нові держави (Німеччина, Італія, Бельгія) і змінився кордон особливо в Італії, де була влада Папи.

У лютому 1848 року, у Франції була проголошена II держава, а в грудні 1851 р., главою імперії знову став Наполеон III. Це була II Імперія, яка тривала з 1851р. по 1871р.

У 1846 р у Єлизавети було видіння, що влада Людовика - Філіпа впаде і короля вишлють з Франції. Вона

² Після поразки Франції у 1871 році Ельзас належав провінції Франції, а потім перейшов до Німеччини, і до Франції знову був приєднаний у 1918 році. Пізніше в 1940 р. його знову захопила нацистська Німеччина та 1944/45 р. він повернувся до Франції знову.

сказала, що прийде людина, яка допоможе врятувати Францію (Наполеон III). Кілька разів вона мала видіння кривавого повстання, яке і відбулося 1848 р. в Парижі. Єлизавету це дуже розхвилювало, коли побачила бійку і кількість загиблих.

На основі цих подій вона закликала людей до молитви, покаяння і навернення. Яскравіше, ніж будь-коли, зрозуміла вимір Божої любові і людську невдячність. Відчула, як Бог нескінченно любить нас, але необхідно, щоб люди були не байдужими до Його любові. Це насправді те ж повідомлення, яке отримала від Ісуса скромна сестра св. Маргіта А. з Ордену Відвідування Діви Марії в Парай-ле-Моніял: «Ось Серце, яке так любило людей, що нічого не залишило для себе, вилилося та спорожніло і горіло з любові, щоб нам засвідчити, як сильно воно нас любить. Як нагороду від більшості людей Я отримую тільки невдячність».

Вулиця сестри
Єлизавети Еппінгер
(1814 - 1867)
на честь сестри Альфонси Марії,
засновниці Конгрегації сестер
Божественного Спасителя - Нідербронн

4 – ВІДВІДУВАЧІ НАТОВПОМ ІДУТЬ ДО ЛІЖКА ЄЛИЗАВЕТИ

1848-1849

Єлизавета щодня мирно і просто повідомляла свого сповідника отця Райхарда про те, що отримувала у своїх видіннях, а він завжди інформував єпископа Ресса в Страсбурзі. Єпископ був чуйним, уважним, турботливим і добрим пастирем.

У 1848 і 1849 роках, коли Єлизаветі було тридцять п'ять років, сповідник викликав, щоб вона розповіла все, що пережила. Отець Райхард записав це німецькою мовою під назвою: «Життя молоді Єлизавети Еппінгер, нею самою на прохання сповідника сказаний та ним списаний».

У той час, як сповідник ретельно записував слова Єлизавети, далеко від Нідербронну сталося те, що вона сказала. Деякі церковні чиновники, які знали про це, говорили про неї по-іншому.

Про Єлизавету та її здібності люди стали говорити. Ця думка поширювалася швидко, тому що до нідербронського курорту приїжджають гості не тільки з Ельзасу, а й з довколишніх регіонів Франції та з сусідніх німецьких провінцій. Крім того, у зв'язку з подіями навколо Єлизавети, на курорт знову стали з'їжджатися гості. Вся Європа була охоплена революційним рухом, люди у політичній ситуації переживали страх. Відвідувачі курорту з різних верств суспільства обмінювалися думками, обговорювали події, і кожен шукав впевненість та довіру. Люди вели розмови про жінку, яку Бог особливо помилував. Кожен, хто приїжджав в Нідербронн, хотів її бачити. Перед дверима дому, де жила родина Еппінгер, тиснулися відвідувачі, які хотіли від "хворої" отримати пораду, молитву, і говорили про те, як сприятливо діє на них зустріч з нею.

Незабаром подібні ситуації були визначені як "порушення громадського порядку". Мер Нідербронну, Альберт Дітріх, пішов до священника за допомогою, тому що вважав його відповідальним за "натовп" відвідувачів і за те, що говорять люди. Відвідувачі були тягарем в основному для всієї родини Еппінгер та сусідів, Єлизавету та її родину висміювали.

Ситуація була серйозною, тому єпископ Страсбурга вирішив, що особисто відвідає пророчицю і справу уважно перевірить. Наприкінці липня 1848 року він приїхав на три дні в Нідербронн. Після зустрічі визнав Єлизавету тією, яка отримала особливі благодаті, чесною людиною з найкращими намірами і спростував будь-які підозри в маніпулю-

Сходи в рідному домі Єлизавети, якими ходили до неї багато відвідувачів.

вані. Пізніше, коли помножилися напади на Єлизавету, єпископ виразно написав: «Я заявляю, що її душа отримала виняткові благодаті, є надзвичайно кришталеву - чистою, велично простою і у всьому має шляхетні наміри. Незважаючи на важкі випробування і протиріччя, якими я випробовував її, я не міг знайти у неї жодної недосконалості.»

Після відвідин Єлизавети єпископ підтримував її навіть більше, ніж раніше, і її життя повністю змінилося. Відвідувачі стояли в натовпі і називали її «пророчицею Нідербронну». Те, що Єлизавета говорила, дуже швидко поширилося за межі Страсбурзької Дієцезії.

Деякі люди вважали її божевільною або ілюзійною, але багато з них прагнули зустрітися з нею і просили її про молитву і пораду. Коли хтось щось їй запитав, тоді вона зверталася до Ісуса і говорила йому: «Мій Божественний Наречений, що я повинна відповісти?» Якщо неотримувала ніякої відповіді від Нього, то нічого не відповідала зацікавленій особі. Для багатьох, хто зустрівся з хворою Єлизаветою, це був бальзам на болем змучену душу, і зустріч з нею принесла в їхнє життя світло. Багато видатних особистостей з цивільного та релігійного життя хотіли її відвідати.

Вітраж в церкві в Райхсоффене.

Єлизавета не хотіла відрізнятись від інших людей. Її духовне життя проходило в таємниці і послуху сповіднику. Вона глибоко усвідомлювала свою негідність і казала Ісусу:

« Як можеш мені наділяти такі благодаті, коли я настільки мала, - насправді я ніхто?» Незважаючи на все, що діялося, Єлизавета залишилася постійно маленькою, неосвіченою селянкою з кволим здоров'ям, яка жила в тісному контакті зі своєю родиною і селом, яке ніколи не покидала. І все ж, незважаючи ні на що, духовне світло постійно виходило зі скромної кімнатки дому Еппінгер і поширювалося за його межі.

У той же час натоптиснувся також на периферії Домбесу, в Арсі і чекали на те, щоб могли зустрітись зі скромним священиком, відомим під іменем св. Йоан-Марія Віанней.

З раннього віку Єлизавета прагнула присвятити себе Богові. Кілька років в Нідербронні служили вчителями ельзаські Сестри Божого Провидіння з міста Рібовілле. І Єлизавету також з радістю прийняли. Конгрегація тих сестер була заснована в 1783 році і поширювалася на весь Ельзас.

Ці сестри керували школою для дівчаток. Запропонували Єлизаветі, щоб вона прийняла габіт та ім'я сестра Альфонса де Лігуорі (по неаполітанському священику і засновнику ордену редemptористів, який жив в XVIII столітті і дбав про бідних на селі). Отець Райхард з Нідербронну звернувся з проханням про пораду до єпископа Ресса і він мудро відписав: «Обережність вимагає, щоб в даному випадку ми не поспішили». Дійсно, навіть на думку отця Райхарда Єлизавета покликана на щось інше і для загального блага Дієцезії. Яке мало бути її покликання?

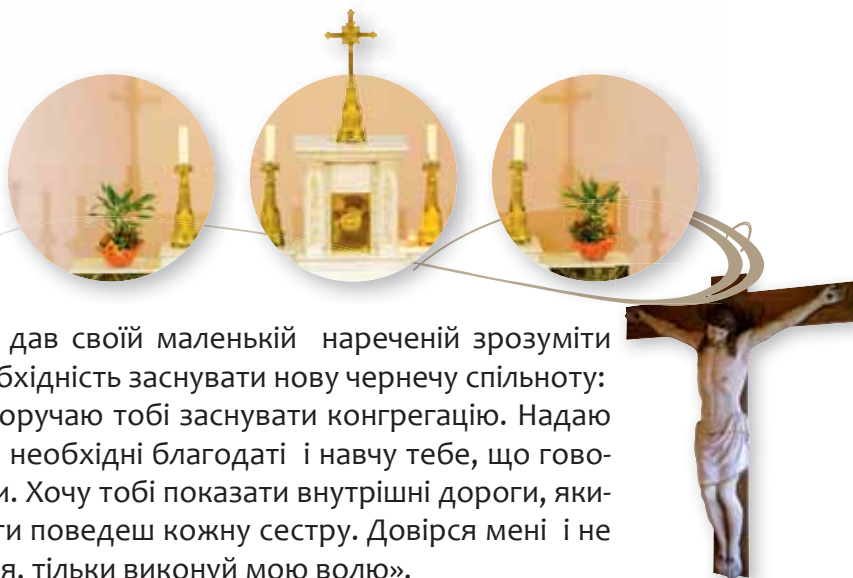

Св.Альфонс де Лігуорі.

Отець Райхард
співзасновник
і перший настоятель
Конгрегації
(1796 -1867.)

5 – ВИНЯТКОВЕ ПОКЛИКАННЯ

Ісус дав своїй маленькій нареченій зрозуміти необхідність заснувати нову чернечу спільноту: «Доручаю тобі заснувати конгрегацію. Надаю тобі необхідні благодаті і навчу тебе, що говорити. Хочу тобі показати внутрішні дороги, якими ти поведеш кожную сестру. Довірся мені і не бійся, тільки виконуй мою волю».

20 грудня 1848 року Єлизавета відновила обіти чистоти і додала ще обітницю послуху своєму сповіднику. Пізніше її сповідник стає настоятелем нового ордену. У наступну для неї страшну ніч 21 грудня, Єлизавета отримала з неба благодать побачити всі гріхи, які вчинила вона, а також благодать і світло, яке не могла прийняти через гріх. Ми знаємо також, що і священник з Арс, невтомний сповідник, мав жаліливі бачення своїх гріхів. Схоже на те, що він і Єлизавета пережили те, що їх переслідував «злий дух».

13 березня 1849 р., коли вона була в компанії людей, до неї наблизилась тінь у вигляді змія, яка звинувачувала її лицемірстві та брехні. Злякана Єлизавета схопила хрест, після чого відразу повернувся до неї спокій.

Настав день 28 серпня 1849 року, коли жителі Нідербронну супроводжували старшу дочку Еппінгер, яка переїхала до малої хатини в селі, де вже її чекали чотири дівчини з Ельзасу. Протягом тижня переїхало до них ще п'ять дівчаток, які разом з Єлизаветою створили спільноту десятиох.

Будинок, в якому вони жили, незабаром стали називати «монастирчик» на місцевому діалекті Klösterle. Klösterle можна знайти і зараз серед інших будинків у селі. Зразу на першому поверсі була створена невеличка і в скромному стилі каплиця. Так було покладено фундамент нашої Конгрегації Дочок Божественного Відкупителя.

Життя малої спільноти зосереджувалося на одному правилі, яке можна було б резюмувати наступним чином: споглядання милосердного Ісусового серця в Євангелії; споглядання Його ставлення до людей, які страждають тілесно або духовно; споглядання Його ставлення до грішників, і подібність до Серця Ісуса та доброго самаритянина, так як Він вчиться любити і бути поруч з усіма, за прикладом учнів, яким Ісус сказав: «Іди й роби так само» (Лк 10, 37).

10 вересня 1849р., у 35-ти річному віці, Єлизавета отримала габіт і офіційно прийняла ім'я сестра Альфонса Марія. Це відбулося в маленькій каплиці, яку створили після переїзду до «Монастирчика».

27 грудня, того ж року, перші послушниці отримали габіт і склали обіт послуху Альфонсі Марії. Так було створено перший новіціят.

Монс. Андрій
Ресс єпископ
Страсбурга
(1842 – 1887).

Через кілька місяців - 2 січня 1850 р. Альфонса - Марія склала обітницю, а єпископ Ресс призначив її генеральною настоятелькою нової Конгрегації. «Заговорив мій любий і сказав до мене:

" Устань, моя люба! Ходи, моя прекрасна! "
(Пісн. 2,10).

Певний свідок цієї події написав:

«Вона була оточена світлом і цілий день була занурена до глибокої вдячності. Була вимушена стримувати себе щоб не вибухнути з радості».

Того вечора Альфонса Марія молилася:

«Маріє, моя дорога Мати,
молись за мене і прийми мене
за свою дитину.

Я повинна бути матір'ю цих дітей,
але, як я це зможу? Я така бідна!

Молись за мене і за мої біди.

Випроси у свого Сина та мого Божественного
нареченого материнське серце таке,
яке у Тебе. Випроси для мене мудрості,
розсудливості і пізнання.

Св. Альфонсе, свята Терезо,
подивіться на мої тягарі і допоможіть мені.
Моліться за мене!»

Наприкінці молитви вона впала в екстаз і разом зі святими, яких благала, вклонилася до ніг Ісуса і молилася:

«Мій Божественний Наречений,
знов приходжу до Тебе.

Вкладаю своє серце до Твого.

Візьми його і віддай мені Своє.

Дуже боюся, щоб не образити Тебе і не зранити Тебе.

Не дозволяй, щоб я це будь - коли зробила.

Прийми всю мою волю і віддали від мене все,
чим би я могла Тебе образити».

Містичне життя Єлизавети поглиблювалося в тіні невеликого монастиря. Іноді вона брала безпосередню участь у подіях з життя Ісуса і Марії, і переживала все, що відбувалося. Образ, яким описувала події, є особливо живим і цікавим. Ісус завжди заохочував її на служіння до виноградника Отця і щоб разом з Ним, вона страждала і терпіла, щоб переживала Страсті Ісуса.

У всіх подіях була також присутня Марія, тому що вона допомагала Ісусу і Єлизаветі приєднуватися до цих подій.

Монастирчик перший монастир
в Нідербронні.

Портрет матері
Альфонси Марії.

6 – ДАТИ ДОСВІДЧИТИ БОЖУ ЛЮБОВ І МИЛОСЕРДЯ СТРАЖДАЮЧИМ

Яка була початкова мета нової діяльності? Сестри Божественного Відкупителя прагнули, щоб бути інструментом Божого Милосердя в простих вчинках, коли вони дбають про тіла, а одночасно заспокоюють душі, коли послугують людям відкинутим та відчуженим від суспільства, слухаючи їх, коли намагаються зрозуміти будь-яке горе. Це гарна та актуальна програма для кожної епохи, також і для нашої!

Сестра Альфонса Марія дуже чітко побачила бідність у всіх її формах – матеріальних і духовних, - та, незважаючи на це все, Нідербронн ніколи не покидала. Нідербронн і околиця належали до найбідніших частин нижнього Рейну. Тут панували високий рівень злочинності і жебрацтво.

Позбавлений спадщини регіон був значною мірою сільський і внаслідок безплідних сезонів пережив декілька економічних криз. У 1816 р. і 1817 р. був такий голод, що люди їли навіть зерно для посіву.

У 1829-1830 роках прийшла сувора зима і знову між 1846-1847 роками - посуха, яка знищила весь урожай зерна та картоплі. До непогоди додалися стихійні лиха (епідемія тифу, віспи та холери).

Родини жили в недобудованих будинках зі скромними меблями і скромним одягом.

У Нідербронні сестра Альфонса Марія зустрічала чоловіків і жінок, втомлених важким життям і роботою, які жили в невпевненості в завтрашньому дні. Було дуже важко нагодувати багатьох голодних. Ми знаємо, що сестра - засновниця часто хворіла і переживала за свою духовну родину.

Чи можете Ви собі уявити, як в той час жили люди в бідній родині, в якій хтось хворів? Дуже часто траплялося, що хворий залишався на цілий день сам і без допомоги, тому що інші повинні були йти на роботу, навіть якщо їх дуже хвилювало, що покидають його вдома на самоті. Сестра Альфонса Марія описує це так: «Бідні хворі перебувають у жалісному стані і без допомоги. Як паралізований, який тридцять вісім років чекав у Єрусалимі при Овечих воротах на купелевому місці, тому що не було нікого, щоб допомогти йому» (Йн 5, 1-5).

Давайте прислухаємося до Божого Слова в псалмі 85:

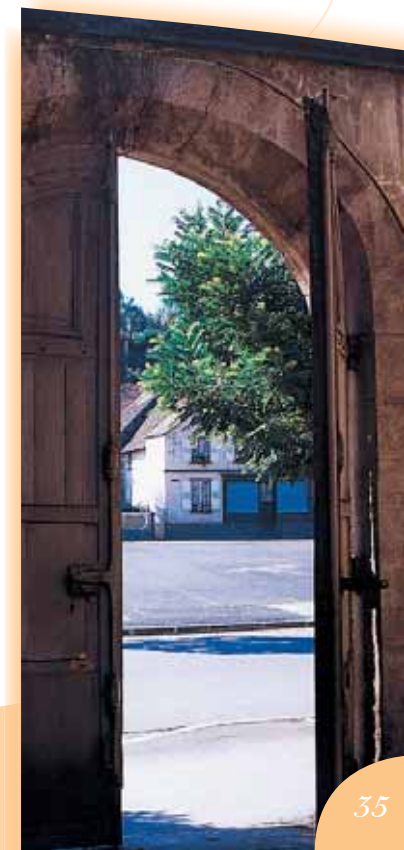
"Приклони, Господи, твоє вухо і почуй мене,
бо я нужденний і вбогий.
Бережи мою душу, бо я вірний;
спаси, о ти Боже, твого слугу,
Що покладається на тебе.
Змилуйся наді мною, Господи,
бо я ввесь час до тебе кличу.
Звесели душу слуги твого до тебе бо,
о Господи, я підношу мою душу.
Бо Ти, Господи, добрий і ласкавий,
і повний милосердя
до всіх, що тебе прикликають."

Специфіка нової Конгрегації була цілком конкретною: відвідувати бідних вдома і реагувати на їхні духовні і матеріальні потреби вчинками милосердя.

В літописі Конгрегації описується, що всього через два місяці після її заснування, в день спомину св. Терези з Авілі, люди просили сестру - засновницю, щоб допомогти бідній жінці, яка вже декілька днів зносить сильні родові болі.

Незабаром після цього, 28 жовтня, сестру - засновницю знов покликали допомогти чоловікові, який умирав (його дружина була протестанткою). Протягом тривалого часу він страждав, був прикутий до ліжка і ковдри були повністю спітнілі, а більше в них не було постільної білизни. Певний свідок написав: «Коли прийшла сестра Альфонса – Марія, в кімнаті було кілька сусідів. Вони були дуже здивовані, коли побачили її. Була дуже доброзичлива і втішала нещасну дружину хворого і підтримувала її на дусі, додавала мужності. Вона пообіцяла, що буде їй допомагати і тихо відійшла».

30 листопада була одна послушниця біля вмираючого, яка дбала про нього і заспокоювала його. Присутні були дуже вражені і поважали її за це. Жінка помираючого – протестантка, як і інші в кімнаті, і ставлення послушниці до хворого їх глибоко вразило.

17 грудня прийняли в монастирі дуже молоду покоївку, яка не була родом з Нідербронну і знаходилась в смертельній небезпеці, і ніхто про неї не дбав. Сестри взяли її до себе, піклувалися про неї, і супроводжували її в часі смерті.

Дуже швидко і з великою радістю сестри взялися за бідних дітей з навколишніх сіл, які вчилися в нідерброннській школі.

Дочки Божественного Відкупителя такими простими вчинками почали виконувати свою місію - радісно і смиренно полегшували страждання, незалежно від віросповідання, суспільного чи соціального статусу.

Донині вони є місіонерками любові, як сестри матері Терези, в сучасному світі.

" Радуйся, земле, гукайте весело, ви, гори,
бо Господь утішив свій люд
і змилосердився над його пригноченими.
А Сіон сказав: «Господь мене покинув,
забув мене Владика мій!»
Невже ж забуде молодиця своє немовля?
Не матиме жало до сина свого лона?
Та хоча б вона й забула, я тебе ніколи не забуду.
Глянь! Я записав тебе в себе на долонях,
мури твої завжди переді мною "

(Іс 49, 13-16).

7 –ВКОРІНЕННЯ КОНГРЕГАЦІЇ В ЕЛЬЗАСІ 1850-1854

Харизма сестер швидко поширилася, і протягом декількох місяців було створено близько Нідербронну чотирнадцять спільнот: Райхсоффен, Брюмат і Момменгайм, Андлоен Гофелден, Гагенау, Васселонне і Нейгофен - всі в безпосередній близькості. Спільноти жили Божим Провидінням у простих справах: « Ніколи, коли сестри відкривали нову спільноту, не було в них навіть і необхідних речей, щоб вижити – ні їди, ні обладнання. Однак, як тільки переступали поріг дому, люди з усіх сторін приносили, що було необхідне. Відразу мали такі запаси, що надлишки могли роздати бідним», - читаємо в літописі Конгрегації.

Ввечері 11 травня, коли мати Альфонса Марія молилася перед Євхаристією, Господь сказав їй: «Дочко, скажи моїм дітям, щоб відтепер роздумували про Моє життя та страждання. Навчу їх, що завдяки цьому вони можуть врятувати душі, а також і неосвічених, неграмотних обдарую виключною мудрістю і пізнанням.» Мати - засновниця збирила сестер і сказала їм, що почула від Господа. Всі були дуже розчулені і твердо вирішили, що будуть із запалом роздумувати про життя Ісуса і Його страждання.

Багато дівчат постукало у двері невеликого монастиря, їх покликало свідоцтво життя молитви і співучасть у стражданні Господа. Але настав момент, коли монастир був надто малий для них. Треба було його збільшити якнайшвидше. Мати Альфонса Марія довірила цю діяльність св. Йосипу, як і цілу Конгрегацію. Це сталося 19 березня 1850 року. 24 березня вона визнала сповіднику: «Сьогодні вранці під час Св. Меси я молилася до св. Альфонса де Лігуорі як покровителя нашої Конгрегації. Від вітваря св. Йосипа я почула дзвінкий голос, який мені говорить: «Покровителем конгрегації не є Св.Альфонс де Лігуорі, а Св.Йосип. Він тут підтримує духовне життя, тому ніхто не може зашкодити цьому дому...» Потім настоятелька побачила св. Йосипа, який будує новий монастир. Пізніше Ісус сказав їй: «Чи бачиш, дочко, мій наречений батько св.Йосип буде відтепер головним покровителем цього дому і через його заступництво ваш будинок отримає багато благодатей. Подивися, яким простим був той святий! Ось чому я даю вам його за покровителя».

З дозволу єпископа почалося будівництво великого монастиря. Рясні пожертви прийшли з усіх сторін. Монастир називався "Монастир св. Йосипа », і для католиків Нідербронну в ньому була перша від XVI століття каплиця. Вже 13 травня 1852 року освячено перший камінь фундаменту. На церемонії брало участь багато людей з Нідербронну і Райхсоффену, протестантів та євреїв, а також двадцять чотири працівники, які працювали на будівництві.

Через кілька днів покладено інший - духовний камінь померла перша сестра Аттала, одна з перших співсестер Єлизавети.

На похороні співали псалом 40:

"Блажен, хто дбає про нужденного та вбогого;
в лиху годину Господь його врятує ...
У невинності моїй будеш підпорою моєю
і поставиш мене перед твоїм обличчям повіки.
Благословен Господь Бог Ізраїля, від віку й до віку!
Нехай так буде! Нехай так буде!
Амінь."

В 1851 р. відкрилося шість нових спільнот, у тому числі деякі на прохання єпископа, наприклад, дім для літніх священників у Марієнталі, відомому місці паломництва в північному Ельзасі і Страсбурзі, де сестри піклувалися про хворих у кафедральному храмі. Два інших будинки відкрилися в навколишніх долинах Нідербронну, де надавали притулок поселенцям, які жили в страшних умовах – крайній убогості та лісами були відокремлені від навколишніх сіл.

Скрізь, де приходили сестри, їх цінували і шанували, тому що були благочестиві, покірні, скромні і багато молилися.

На початку 1853 р. нідерброннський лікар Кун писав:

«Ці благочестиві діви доглядають за хворими і вдень, і вночі, вони виявляють найцінніші послуги, і тому наражаються себе на ризик захворіти інфекційними хворобами. Вони повинні подолати в собі огиду особливо тоді, коли входять в кімнату хворого, підтримують його на дусі, ретельно з ніжністю виконують медичні процедури, прибирають місця, слідкують за чистотою і порядком, і навіть ті, які у домі того не шанували, тепер світять. Навчають дітей у віддалених селах, де немає ні шкіл, ні вчителів. По - моєму, ця Конгрегація є великим благом для хворих, а також відмінним інструментом цивілізації і релігійного відродження».

8 – ШВИДКЕ ПОШИРЕННЯ ХАРИЗМИ І ДУХОВНОСТІ

МАТИ АЛЬФОНСА МАРІЯ, НЕЗВАЖАЮЧИ НА КРИХКЕ ЗДОРОВ'Я, БАГАТО ПОДОРОЖУВАЛА І ВІДВІДУВАЛА НОВІ СПІЛЬНОТИ. НЕОДНОРАЗОВО ЦЕ БУЛО ДУЖЕ ВАЖКО. ЗАВЖДИ, ОДНАК, БУЛА ВРІВНОВАЖЕНА, ЛАСКАВА І УВАЖНА ДО СЕСТЕР. ВОНИ ВВАЖАЛИ ЇЇ СВЯТОЮ, ЯК І ЇЇ ВІДДАНОГО СВЯЩЕНИКА ОТЦЯ РАЙХАРДА, ЯКИЙ БУВ НАСТОЯТЕЛЕМ КОНГРЕГАЦІЇ. ВІН -ПОКІРНИЙ І РОЗСУДЛИВИЙ СВЯЩЕНИК, ЯКОГО ВСІ ПОВАЖАЛИ.

МАТИ АЛЬФОНСА МАРІЯ УСВІДОМУВАЛА СОБІ, СКІЛЬКИ БАГАТО ОТРИМАЛА ВІД ГОСПОДА, І З УСІХ СИЛ НАМАГАЛАСЯ ПОШИРЮВАТИ ЄВАНГЕЛІЮ. ПРИ ЗУСТРІЧІ З СЕСТРАМИ БУЛА ОДНІЄЮ З НИХ, І ЧАСТО ДАВАЛА ЇМ ПОРАДИ, ЯКІ ОТРИМУВАЛА ВІД ГОСПОДА ПІД ЧАС ВИДИНЬ. ЗАОХОЧУВАЛА ЇХ, ЩОБ В СПОГЛЯДАННІ СПАСИТЕЛЯ, ПОМИРАЮЧОГО НА ХРЕСТІ, ВЧИЛИСЯ СПІЗНАВАТИ ЦІННІСТЬ ДУШІ. НАЙВАЖЛИВИШИМ ВВАЖАЛА ПРИМИРИТИ РОЗГНІВАНІХ І БУТИ БІЛЯ ВМИРАЮЧИХ - ТОМУ ЩО ЦЕ ТОРКАЛОСЯ СПАСІННЯ ДУШ, ВИКУПЛЕНИХ ДОРОГОЦІННОЮ КРОВ'Ю НАШОГО БОЖЕСТВЕННОГО ВІДКУПИТЕЛЯ. ТОМУ В СЛУЖІННІ БЛИЖНЬОМУ НЕ БУВАЄ МЕЖ: ЖОДНОЇ ВТОМИ, ЗНЕОХОЧЕННЯ, АЛЕ ТРЕБА ДАРУВАТИ СЕБЕ ПОВНІСТЮ І ДАРУВАТИ ВЛАСНЕ ЖИТТЯ - ЖИТИ І ДІЯТИ ЗАРАДИ НЬОГО, НАСЛІДУВАТИ ЙОГО ПОМІРКОВАНІСТЬ, ЛАГІДНІСТЬ, ПОКОРУ, ЛЮБОВ, ПОДОБАТИСЯ ТІЛЬКИ ЙОМУ, А НЕ ШУКАТИ ПОХВАЛИ ВІД ЛЮДЕЙ. З ЧИСТИМ І ОДНОЗНАЧНИМ НАМІРОМ ТРЕБА ВИКОНУВАТИ ВЧИНКИ ТІЕСНОГО ТА ДУХОВНОГО МИЛОСЕРДЯ, І ВСЕ ІНШЕ З ДОВІРОЮ ЗАЛИШИТИ НА БОГА.

Каплиця в монастирі
св.Йосипа
у Нідербронні.

Слово милосердя чудово відображає специфіку новоутвореної Конгрегації. Вказує на почуття, яке в нашому серці викликає біда ближнього.

(У французькій мові це «miséricorde» - слово походить від латинського: «miserere» – жаліти, «cor» - серце).

Мати Альфонса Марія акцентувала на сенс, мету і намір усіх вчинків. У перших Правилах продиктувала:

Св. Павло каже:

"Якби не було любові,
я був би мідь бриняча або кимвал звучний ...
Якби я роздав бідним усе,
що маю, та якби віддав своє тіло на спалення,
але не мав любові, то не мав би жодної користі"
(1 Кор 13).

І Йоан:

"Хто не любить, той у смерті перебуває."
(1 Йн 3, 14).

Любов, про яку говорять ці Апостоли, це не лише любов до ближніх, а й любов до Бога. Любов до Бога і ближнього є одне ціле, вони не можуть бути поділені. Коли хто служить людям для того, щоб їм сподобатися, або для того, щоб його хвалили, вже отримав свою нагороду, подібно як і фарисеї в Євангелії. Св. Павло пише, що така людина не служить Господу і не може очікувати нічого від нього (Лк 12).

Дочки Божественного Відкупителя повинні виконувати служіння любові з наміром догодити Богові, наслідувати Серце Ісуса і Непорочне Серце Марії, служити Ісусу в особі хворих і бідних, згадуючи його слова:

"Все, що ви зробили одному
з моїх найменших братів,
ви мені зробили!"
(Мт 25, 40).

Підпис Матері Альфонси Марії.

Вимоги на відкриття нових спільнот приходили матері Альфонсі Марії з парафій і сіл, від вищих органів державної влади. Навіть єпископ німецького Шпейер (Ренана-Пфальц) звернувся до сестер, щоб прийшли до його Дієцезії. Наприкінці 1852 р. Конгрегація нарахувала 153 сестри і 30 спільнот. Молоді сестри Конгрегації Божественного Відкупителя служили скрізь під час великих повеней у Страсбурзі 1853 р., під час епідемії холери, яка бушувала в Ельзасі в 1854-му році.

Під час епідемії прийшли два мери департаментів до матері Альфонси Марії з проханням допомогти у боротьбі з холерою. Мати Альфонса Марія посилала сестер скрізь, де поширювалася холера. Деякі з них стали її жертвою. Люди захоплювалися ними за те, що змогли вдень і вночі чувати біля ліжка хворих і супроводили вмираючих, втішали родини та скрізь наводили порядок. Сестри були свідченням самовідданості, коли рятували життя і намагалися не поширювати далі епідемії.

У тому ж році звернулися і з іншим проханням до Нідербронну. Кримська війна стала для сестер першою зустрічю з полем бою. Поряд з кількома іншими монашками (черницями) невелика група Дочок матері Альфонси Марії доглядала за пораненими в польових шпиталях і подорожувала з французькою армією. Кілька сестер таким чином попали до Севастополя, який знаходився в Криму (Росія).

Багато сторінок було також написано про героїзм в ім'я любові до Бога, в ім'я добра і милосердя і з любові до ближнього (пор. Вих 34,6).

Не забуваймо, що в XIX столітті відбувся надзвичайний сплеск релігійного життя. За день до початку Великої французької революції було у Франції 55 000 черниць. А в 1900 році їх було вже 135 000!

Відомо, що появу багатьох монаших орденів було пов'язано з крайньою убогістю населення Європи. Конгрегації діяли у всіх місцях, де не проводилася катехизація, де була нестача у лікарнях, школах. Багато відважних жінок принесли в цьому напрямку інновації: знаменитою є Мадлен-Софі Баррат (з ордену Пресвятого Серця Ісуса), Анна-Марія Явоугей (з ордену Святого Йосипа з Кюні), Тереза Коудерс (Cénacle), Жанна Юган (Малі сестри бідних). Так само «сільські сестри», «побожні дівчата», «Блаженні з Велай», «Сестри ду бульйон», «Сестри-де плайн-вент», «Сільські сестри», «монетки», «мірепоісінки», «валетотки»...

Настав час, коли Конгрегація, заснована матір'ю Альфонсою Марією, отримала офіційне визнання з боку державної та церковної влади. Єпископ Ресс, який був тільки один відповідальний за новучернечу родину, швидко вжив необхідних заходів. У листопаді 1854 р. Наполеон III видав імператорський указ, за яким Конгрегація Дочок Божественного Відкупителя отримала офіційне державне підтвердження уряду. «Указом» від 7 березня 1863 року, виданого Папою Пієм IX., а потім "позитивним указом", опублікованого 11 квітня 1866 року Конгрегація також була визнана Церквою.

Зображення в клініці св. Отілії в Страсбурзі.

З цього моменту Конгрегація отримала іншу назву - Конгрегація Сестер Найсвятішого Спасителя. Це сталося саме тому, щоб уникнути плутанини у зв'язку із зміною назв Конгрегацій. У той час Конгрегація нараховувала близько 700 жінок-членів у 83 спільнотах, які знаходились в 15-ти європейських Дієцезіях.

9 – СВІТЛО І ТІНЬ 1854-1867

Перша спільнота за межами Франції виникла у м.Шпейер, недалеко від французько-німецького кордону (Шпейер належав Франції до падіння імперії Наполеона в 1814р.,1852 р. був знову приєднаний до Німеччини).

У 1854 р. нову спільноту було відкрито в Вюрцбурзі (Баварії). Ця спільнота процвітала на чолі з сестрою Марією Гоноріною.

У 1857 р. у Відні створено іншу спільноту. Відповідальна - сестра Теофіла, дочка судді з Нідербронну. Вона була дуже талановитою і однією з перших співпрацівниць матері Альфонси Марії.

У тому ж році Конгрегація отримала у Франції в Обербронні замок, поруч Нідербронну, в тому ж кантоні. Він став місцем новіціату, а потім материнським домом для всіх сестер. Незабаром у 1863 р. в Угорщині, у Шопроні, була відкрита нова спільнота за сорок кілометрів від Відня. Відповідальна за спільноту - сестра Басіліса, яка піддалася сильному впливу сестри Теофіли з Відня.

Відносини між матір'ю Альфонсою Марією і сестрою Теофілою були напруженими. Обидві жінки з сильним характером і харизмою. Помножилися плутанини і непорозуміння з обох сторін. Розбіжності відбулися в першу чергу з питання про компетенцію влади. Можна тут зауважити що ці дві жінки походили з різних середовищ, з різних родин та мали різний рівень освіти. Що у них було спільного? З ранніх років їх поєднувало прагнення глибокого духовного життя. Обидві хотіли служити Богу в бідних, але по-іншому.

У 1866 р. три спільноти, які працювали за межами Франції, стали незалежними від материнського дому в Обербронні. Так була створена нова Конгрегація Сестер Божественного Відкупителя у Відні. Її генеральною настоятелькою була сестра Теофіла. (У 1999 р. наново об'єдналася з Конгрегацією Пресвятого Спасителя в Обербронні).

У 1917 р. утворилася нова гілка Конгрегації, яка походить з Відня, - Згромадження Сестер Пресвятого Спасителя і є домом в Братиславі на Словаччині. Розросталася в Словаччині, Чехії, Угорщині та Німеччині (в 2009 р. приєдналася до Конгрегації Пресвятого Спасителя в Обербронні).

У березні 1866 р. єпископ з Дьйора (Угорщина) повідомив єпископа Ресса і матір Альфонсу Марію, що в його Дієцезії було створено декілька спільнот Конгрегації, і вирішив відокремити їх. Отже, Конгрегація Сестер Божественного Відкупителя знаходиться в Шопроні. Зараз є поширеною в Угорщині, Словаччині, Чехії, Австрії та США, генеральним домом в Римі.

Подібне через кілька місяців сталося зі спільнотою в Дієцезії Вюрцбурга. Там стала незалежною Конгрегація сестер Відкупителя, яка має генеральний дім у Вюрцбурзі (Німеччина), а генеральною настоятелькою стала сестра Марія Гоноріна. Тепер сестри працюють в Німеччині, США і Танзанії.

Незалежність сестер і поділення стало для матері Альфонси Марії болючим випробуванням. Роки швидкого розширення за межами Франції були новим досвідом для неї, які наповнювали її сумнівами. Скромна діяльність народилася від споглядання Божої любові до людей, і тепер Конгрегація стала спільнотою, якій довелося зіткнутися з великими вимогами.

Матір Альфонса Марія на смертному ліжку.

Могила Матері Альфонси Марії на кладовищі в Нідебронні.

"Слово Боже покликало мене до життя,
Його воля наповнює мене любов'ю і ніжністю.
Хоча в душі помножуються труднощі,
я довіряю його обітницям.
Його закон і його любов втішає мене.
Господи, зроби мене свідком твоєї любові,
Нехай все моє життя є ознакою, печаттю твого Слова"
(пор. Пс 118).

24 липня 1867 року помер отець Райхард, і через кілька днів після нього 31 липня закінчила земне паломництво мати Альфонса Марія у віці 53 років. Похорони відбулися 2 серпня на свято її покровителя св. Альфонса де Лігуорі.

І пізніше через три жакливіх військнх конфлікти між Францією і Німеччиною Конгрегації з запалом продовжували справу служіння страждаючим по обидві сторони Рейну.

Чернечі спільноти швидко поширилися по всьому світу: і в Африці, і в Америці, і в Азії. Вони свідчать про глибокий, любов'ю і милосердям проникнутий духовний шлях матері Альфонси Марії, ті, які вважають її своєю засновницею.

19 грудня 2011 року Папою Бенедиктом XVI виданий Указ, який офіційно визнав героїчність чеснот Єлизавети Еппінгер, матері Альфонси Марії і дав їй титул «Преподобної Слугині Божої».

Бенедикт XVI.

Вітражі каплиці у лікарні св. Отілії в Страсбурзі.

Éditions du Signe
1 rue Alfred Kastler
BP 10094 – Eckbolsheim
67038 STRASBOURG CEDEX
Tel: +33 (0)3 88 78 91 91
Fax: +33 (0)3 88 78 91 99
www.editionsdusigne.fr
Email: info@editionsdusigne.fr

Французький оригінал Бенедикт Драйлрард
З словацької переклад с.М.Нікола Данішовська СДР
Літературний редактор Галина Галич
Богословський редактор о.Олександр Гурський

Grafische Gestaltung: La Blonde et la Brune

Bilder: Congrégation des Sœurs du Très Saint-Sauveur,
Geneviève Engel, Yvon Meyer,

©Fotolia.com: p. 4: © Elenathewise, p. 7: © danimages,
p. 16: Matthew Bowden, p. 17: © tritrid, p. 19: © Marzeev Andrey,
p. 20 et 21: © Michael Hall, p. 20: © atmospheric, p. 21: © Cheryl Casey,
p. 24: © doug Olson, p. 26: © moodboard, p. 26: Jaroslav Grudzinski,
p. 27: © Olga Lyubkina, p. 34: © Benoit raux,
p. 39: © Anette Linnea Rasmussen, p. 45: © adbf, p. 48: © Douglas Freer

© Éditions du Signe, 2013 -109??
Alle Rechte vorbehalten - Nachdruck verboten
ISBN 978-2-7468-????

Druck in EU.

Містик Нідербронну

1814 – 1867

Єлизавети Еппінгер

Дух дочок Божественного
Відкупителя має бути Духом Ісуса Христа.

Їхнє життя має бути скероване
за прикладом божественного ідеалу.
Його Дух має цілковито оживляти
і повністю проникнути,
щоб проявлявся в усіх словах, вчинках,
щоб кожна сестра могла сказати з апостолом Павлом:
«Живу вже не я, а живе Христос у мені.» (Гал 2,20),
щоб у цілому її бутті відображалось
життя Ісуса Христа.
(Перші Правила 1, III)

